

Айзък Азимов

Моят син, физикът

Косата ѝ бе светлозелена, убит ябълковозелен цвят. Прическата – доста старомодна. Имаше нежни ръце и маникюр с едноцветен лак – жените го предпочитаха преди трийсет години, преди да станат модерни шарките на райета и точкици.

Усмивваше се мило, а от погледа ѝ струеше спокойствие, което се дължеше на старостта.

Обстановката наоколо бе крещящо противоположна заради суматохата, обхванала цялото огромно държавно учреждение.

Покрай нея изтича едно момиче, което само след няколко крачки внезапно се спря, обърна се и я загледа озадачено:

– Вие как влязохте?

– Аз търся сина си, физика – усмихна се жената.

– Вашия син...

– Той е инженер по комуникациите. Старши физик Джерард Кремена.

– Доктор Кремена. Ами той е... А къде е пропускът ви?

– Ето го. Аз съм неговата майка.

– Ами какво да ви кажа, госпожа Кремона? Аз трябва да... Кабинетът му е ей там в дъното. Попитайте някого – момичето се обърна и се затича отново нанякъде.

Госпожа Кремона поклати глава замислено: вероятно нещо се е случило. Надяваше се все пак Джерард да е добре.

Далеч в дъното на коридора чу гласове и се усмихна радостно. Разпозна гласа на Джерард. След няколко мига влезе в кабинета му:

– Здравей, Джерард.

Джерард бе едър мъж с все още гъста коса, която бе започнала вече да се прошарва. Личеше си, че не я боядисва. Казваше, че няма време. Майката му много се гордееше с него.

Точно сега той оживено обясняваше нещо на един мъж във военна униформа. Госпожа Кремона не можеше да каже какъв чин има, но знаеше, че Джерард е в състояние да се справи с него.

– Какво обичате... – вдигна той поглед. – Майко! Какво правиш тука?

– Нали на този ден идвам да те видя.

– Днес сряда ли е? О, господи, забравих. Сядай, майко, сега не мога да ти обърна повече внимание. Сядай където и да е, където и да е. Вижте сега, генерале...

Генерал Рейнър погледна през рамо и положи ръка на другото:

– Вашата майка?

– Да.

– Редно ли е тя да е тук?

– Точно в този момент – не, но аз гарантирам за нея. Тя не се ориентира дори в показанията на термометъра, така че няма да разбере нито дума от разговора ни. Вижте сега, генерале. Те са на Плутон. Разбирате ли? Те са там. Не е възможно радиосигналите да са изпратени от местни същества, така че трябва да са подадени от хора, от нашите хора. Няма как да не се съгласите. От всичките експедиции, които ляха оттатък пръстена, все една ще трябва да ги е изпратила. Те са стигнали Плутон.

– Да, разбрах какво казвате, но как е възможно? Хората, които сега са на Плутон, потеглиха преди четири години. Съоръженията не биха могли да поддържат живота им повече от една година. Поне на мен така ми се струва. Насочиха се към Ганимед и изглежда са надхвърлили разстоянието осем пъти.

– Точно така. А ние трябва да разберем как и защо. Възможно е... да... им е била... оказана... помощ...

– Каква помощ? Как?

Кремона стисна челюсти, сякаш потъна за момент в дълбока молитва.

– Генерале, аз сигурно се поставям в много глупаво положение, но съществува вероятност да са замесени нехуманоиди. Извънземни. Трябва да разберем. Ние не знаем каква продължителност ще има контактът ни.

– Искате да кажете – мрачното изражение по лицето на генерала се поразкриви в подобие на усмивка, – че може би са се спасили от плен и опасността отново да бъдат заловени всеки момент остава?

– Може би, може би. Възможно е бъдещето на цялото човечество сега да зависи от точната ни представа с какво се сблъскваме. Да го узнаем незабавно.

– Добре. От какво имате нужда?

– Ще ни трябва веднага военния компютър Мултивак. Анулирайте всички задачи, по които работи в момента и започнете да въвеждате данни по нашия основен жизненоважен проблем. Всеки един от вашите инженери по комуникациите трябва да преустанови работата си и да бъде поставен под наше разпореждане.

– Но защо? Не проумявам връзката.

– Генерале, искате ли парченце плод? – обади се тъничък глас. – Донесох малко портокали.

– Майко! Моля те! По-късно! – настоя Кремона. – Смисълът е един

единствен и е напълно ясен. Сега Плутон е на около девет милиарда километра от нас. На радиовълните са им необходими шест часа, за да стигнат до там, при условие, че се движат със скоростта на светлината. Ако предадем съобщение, после трябва да чакаме дванайсет часа за отговор. Ако те пратят съобщение, а ние го изпуснем и кажем „какво?“, те ще повторят и... бам, минава цял ден.

– Няма ли как да ускорим процеса?

– Разбира се, че няма. Това е единственият начин за връзка. Нито едно съобщение не може да бъде предадено по-бързо от скоростта на светлината. Ако на Земята проведем разговор с продължителност няколко часа, на Плутон той ще ни отнеме месеци.

– Да, разбирам го. И вие наистина вярвате, че са замесени извънземни?

– Вярвам. Честно казано, не всички тук са съгласни с мен. Но ние правим всичко възможно, за да изнамерим някакъв метод за по-динамична комуникация. Трябва да съберем за секунда колкото е възможно повече информация и да се надяваме, че сме събрали необходимото преди да загубим връзката. Затова са ми нужни и Мултивак, и вашите хора. Трябва да имаме стратегия на комуникацията, да променим количествата сигнали за изпращане. Дори увеличение на ефективността от десет процента може да означава около седмица спестено време.

Тъничкият глас ги прекъсна отново:

– Боже господи, Джерард, някакъв разговор ли искахте да проведете?

– Майко! Моля те!

– Но ти подхождаш съвсем погрешно. Наистина.

– Майко – в гласа на Джерард се прокраднаха истерични нотки.

– Добре, добре, но ти се каниш да кажеш нещо и после дванайсет часа да очакват отговор. Много е глупаво. Съвсем не трябва да правиш такива неща.

– Доктор Кремона, да се консултираме ли... – изсумтя генералът.

– Само за момент, генерале – прекъсна го физикът. – Какво искаш да ми кажеш, мамо?

– Докато чакате отговор, продължавайте да предавате съобщенията и им казвайте да правят същото. Вие говорете през цялото време и те да говорят през цялото време. Ако някой от вас пита нещо, можете да го вмъкнете между другото, но и без да питате ще получите отговор.

Двамата мъже се вторачиха в нея.

– Разбира се – прошепна Кремона. – Непрекъснато трябва да

предаваме. Само дванайсет часа ни остават. Господи, трябва да се захващаме – той бързо излезе от стаята, като буквално повлече със себе си генерала, но едва прекрачи прага и се върна с все същата припряна стъпка: – Майко, моля те да ме извиниш, но ще се забавя няколко часа. Междувременно ще изпратя няколко момичета да си приказват с теб. Или, ако предпочиташ, си полегни.

– Не се грижи за мен, Джерард.

– Само ми кажи как се сети, майко. Как ти дойде наум такова предположение?

– Но, Джерард, всички жени го знаят. Кой да е две жени, било в разговор по видеофона, било по стратолинията или просто очи в очи, знаят, че тайната за разпространяване на новини, каквито и да са те, е просто да говорят непрекъснато.

Кремена направи усилие да се усмихне. Долната му устна се разрепера и той побърза да излезе от кабинета.

Госпожа Кремена се загледа след него доволна. Какъв чудесен мъж е нейният син, физикът. Толкова едър, внушителен и на отговорен пост, но пак знае, че едно момче винаги трябва да слуша майка си.

КРАЙ

© 1962 Айзък Азимов

Isaac Asimov
My Son, the Physicist, 1962

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1166>]